

[Jørgen Estrup]

Vi ved jo alle sammen, at dette er skøn, og jeg er enig med hr. Holger K. Nielsen i, at selvfølgelig kan man styre alt for stramt på grundlag af skøn. Men jeg synes på den anden side ikke, vi skal lade os lulle i søvn til bare at sige, at så skal vi ikke gøre noget. For det er en kendt sag, at beslutningen om ikke at gøre noget er lige så meget en beslutning som det at foretage sig ændringer.

Konklusionen må være: Lad os dog i fællesskab finde ud af, hvad der er det bedste skøn, og hvad det er for nogle grundlag, vi kommer frem til skønnet på, og derefter træffe en rimelig beslutning. Det her er jo ikke noget, der ordnes den dag, hvor man opdager, at der er mætning på boligmarkedet. Da er det for sent at træffe en beslutning.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Tiden tillod mig ikke første gang, jeg havde ordet, at komme ind på netop de spørgsmål, boligministeren i sit svar rejste vedrørende beskæftigelsen i bygge- og anlægssektoren. Det er jo rigtigt, at netop en velfungerende bygge- og anlægssektor af en tilstrækkelig størrelse er forudsætningen for, at vi kan opfylde de fremtidige boligbehov. Men da man har brugt en del af dagen i dag til at diskutere nedskæring, som man kalder det, vil jeg sige, at uanset om vi byfornyr eller vi bygger nyt, så er der brug for en bygge- og anlægssektor, ikke mindst da vi jo kanalisere flere og flere af disse nybygningsopgaver over til erhvervslivet. Det er jo vores håb, at der skulle komme god gang i det, ikke mindst da vi netop står over for den udfordring, vi får i det indre marked, hvor også bygge- og anlægssektoren kan gøre sig gældende.

Danmark er jo kendt for et højt håndværksmæssigt stade, og vi håber, at sektoren kan tage den udfordring, som det indre marked er, men det er nok netop i erhvervsbyggeriet og eksportbyggeriet, man fremtidig skal se den danske fane, også i hele vor byfornyelse.

Jeg vil dog lige til boligministeren sige, at selv om vi har veluddannede håndværkere, når det drejer sig om byfornyelse, så er der jo nok nogle gamle håndværksfærdigheder, der i den gode industrialiserings navn er gået fløjten. Vi kan bare se på loftet her i dette lokale. Jeg håber, man vil vedligeholde netop den slags færdigheder, således at man kan løfte opgaven nationalt.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil indledningsvis takke ministeren for hendes bemærkninger vedrørende de ældre parcelhuse. Jeg synes, det var nogle meget konstruktive bemærkninger, ministeren kom med dér. Og jeg ser frem til, at regeringen vil tage fat på det reelle problem, der ligger i, at udnyttelsen af boligmassen ikke er optimal med hensyn til de mange parcelhuse, der blev bygget i 1960'erne og 1970'erne, især ikke i forhold til de mange børnefamilier, som i øjeblikket har svært ved at komme ind i en ordentlig bolig, og hvor mobiliteten på parcelhusområdet er meget lille af en række forskellige årsager.

Når ministeren siger, at det ikke er med, fordi det jo ikke hører under Boligministeriet, så synes jeg, at det er for defensiv en bemærkning. Altså jeg troede da, at denne her regering går ind for afbureaukratisering – det siger den da selv – og så kan jeg ikke se, hvorfor en boligpolitisk redegørelse skal være styret af, hvordan fordelingen er mellem de forskellige ministerier, en fordeling, der jo ofte går mange år tilbage i tiden.

Dette må jo handle om boligpolitik og ikke om, hvad der nu tilfældigvis ligger i Boligministeriet og i Skatteministeriet og i Socialministeriet. Man kunne jo også godt argumentere for, at spørgsmålet om boligsikring og boligydelse burde ligge i Socialministeriet og slet ikke i Boligministeriet. Lad os nu holde op med det pjat. Lad os nu få en debat om boligpolitik, ligegyldigt om det nu er Boligministeriet eller andre ministerier, der har med det pågældende område at gøre.

En stor del af debatten har drejet sig om et såkaldt frit boligmarked. Og dér fornemmer jeg, at der er uklarhed om, hvad det nu skal sige. Det er et ord, der af mange betragtes som et plusord, og det er det vel også. Men der er vel forskel på, om et frit boligmarked betyder, at man har frie valgmuligheder, at man på de eksisterende vilkår har et reelt frit valg mellem en ejerbolig, en andelsbolig, en almennyttig bolig og en privat lejebolig. Hvis det er tilfældet, så har vi jo paradokset, at det vil kræve en vis form for regulering, hvis man skal have et reelt frit valg.

Får vi derimod et totalt liberaliseret boligmarked, så bliver der ikke tale om frie valg. Så er der enkelte boligformer, der bliver favoriseret på bekostning af andre, og man får et vældigt spekulationselement ind i boligsektoren.